

Til nr. 2 (§ 38, stk. 3, litra i).

Ændringen er en konsekvens af den ved lov nr. 279 af 10. juni 1970 gennemførte ændring af færdselslovens § 73, hvorefter der i kommuner med hyrevognsregulativ skal oprettes offentlige holdepladser for alle hyrevogne.

Til nr. 3 (§ 39, stk. 3, 3. pkt.).

Retningsvisere på motorcykler har indtil den 5. maj 1970 ikke været tilladt her i landet i modsætning til i udlandet, hvor anvendelse af retningsvisere på motorcykler flere steder endog er påbudt. Flere motorcykelmodeller, der er fremstillet med retningsvisere, har derfor måttet ændres inden registrering i Danmark. Fra 5. maj 1970 har justitsministeriet tilladt anbringelse af retningsvisere på motorcykler, men efter den nuværende affattelse af bestemmelsen fritager anvendelse af blinklys ikke for pligten til at give tegn med armen. Justitsministeriet finder imidlertid ikke tegngivning med armen påkrævet, når blinklys anvendes.

Til nr. 4 (§ 66, stk. 1, 2. pkt.).

Efter den gældende lov er dækningspligten for personskade begrænset til 150.000 kr. for hver tilskadekommen eller dræbt person. Denne grænse blev fastsat ved lov nr. 206 af 11. juni 1959. I de 11 år, der er forløbet siden den sidste forhøjelse af dækningspligten, har erstatningsniveauet været stigende, og et minimumsbeløb på 150.000 kr. må nu antages at være for lavt.

Ved en underrettsdom i september 1969 blev der således idømt 153.289 kr. i samlet erstatning og godtgørelse til en tilskadekommen ved en færdselsulykke. Sagen gav anledning til spørgsmål fra et folketingsmedlem til den fungerende justitsminister, og i sit skriftlige svar lovede ministeren at undersøge, om der måtte være anledning til at søge beløbsgrænsen forhøjet (Folketingstidende 1968-69, 2. samling, sp. 8505-8506).

Justitsministeriet finder det af hensyn til de skadelidende påkrævet, at der ved en lovændring tilvejebringes sikkerhed for, at der er forsikringsmæssig dækning for de erstatningsbeløb, som fastsættes ved dom. Samtidig har lovændringen til formål at beskytte skadevolderne (forsikringstagerne) mod den personlige hæftelse, der bliver følgen af, at ansvarsforsikringen ikke dækker erstatningspligten fuldt ud. Det må herved fremhæves, at det i praksis ikke er sædvanligt at tegne forsikring med en dækning udover det lovpligtige minimum.

Frem for at foreslå en ny højere beløbsgrænse har man foretrukket ikke at sætte nogen grænse for

dækningspligten ved hver enkelt personskade. Der ved undgår man revisioner som følge af prisudviklingen, ligesom domstolene stilles friere i udmålingen.

Da forsikringspræmiernes størrelse er afhængig af de erstatningsbeløb, selskaberne skal udrede, er der ikke på forhånd grund til at regne med, at det vil medføre nogen væsentlig forskel på præmierne, om man vælger helt at ophæve begrænsningen af dækningspligten ved hver enkelt personskade eller blot at fastsætte en ny begrænsning, der ligger højere end de erstatninger, der aktuelt kan komme på tale.

Assurandør-Societetet, der har kunnet gå ind for ophævelsen af begrænsningen i dækningspligten i forhold til den enkelte personskade, har imidlertid for at muliggøre en rimelig reassurancedækning af risikoen henstillet, at der fastsættes en begrænsning i dækningspligten på f. eks. 5 mill. kr. for de samlede personskader i forbindelse med en enkelt begivenhed. Justitsministeriet finder ikke, at der kan rettes afgørende indvendinger mod et sådant forsikringsteknisk begrundet maksimum, forudsat at det fastsættes så højt, at det ikke kan antages at få nogen praktisk betydning for den enkelte skadelidende eller skadevolder. Man har på denne baggrund foreslået forsikringspligten overfor de samlede personskader, der forårsages ved en enkelt begivenhed, maksimeret til 10 mill. kr.

Da man for tiden overvejer en ændring af dækningsområdet for den lovpligtige ansvarsforsikring for tingskade, har justitsministeriet ikke fundet det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at foreslå reglerne i § 66 om tingskade ændret.

Til nr. 5 - 6 og § 2.

(§ 69, stk. 1, 3. pkt., § 69 b, § 69 c, § 69d og § 58, stk. 1, i lov om bestyrelsen af de offentlige veje).

Almindelige bemærkninger.

Færdselssikkerhedskommissionen har i betænkning nr. 4 om udøvelse af parkeringskontrol, afgivet den 13. juli 1967, foreslået, at der tilvejebringes lovhjælp til, at justitsministeren kan bestemme, at kontrollen med overholdelsen af parkeringsrestriktioner, som alene er begrundet med en rationering af gadearbejdet, i et område kan henlægges til vejbestyrelserne, således at der af disse til varetagelse af denne funktion ansættes særlige parkeringskontrollører. Kommissionen har endvidere foreslået, at sanktionen for overtrædelse af parkeringsrestriktioner af den nævnte karakter alene skal være en vejbestyrelsen tilfaldende afgift for benyttelse af parkeringsarealet ud over det tilladte, således at de